

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Lib. III. Decretalium. In quo agitur De Rebus, quae in judicium devenire solent, cujusmodi sunt, de vita et moribus Clericorum, ...

Schlüter, Georg

Augustæ Vindelicorum, 1708

§. 10. De juramento non alienandi res Ecclesias.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73045](#)

emphytēusin, seu alias alienando (v. g. vendendo, vel permutando) quamvis in forma, & casibus, alioquin à jure permisso, neque recognoscendo, seu profitendo à Laicis, tanquam superioribus, ea se tenere:

1223 Secundo, quod non licet, eos Patronos, aut Advocatos Ecclesiarum, aut honorum earundem, perpetuo vel ad tempus longum constitutere. Contractus autem omnes (sine dicta sedis licentia, & Capituli consensu) celebrati etiam si juramenti (quod non debet esse vinculum iniquitatis Glossa hic V. eodem) aut poenæ, vel alterius firmatissimæ adjectio ne muniti sint, irriti decernantur, & quidquid ex eis fecutum fuerit; adeo, ut neque ius ex iis, neque prescribendi facultas acquiri possit; ergo Prælati Ecclesiastici in rerum Ecclesiasticarum etiam extra territorium alienandis non dependent à consensu principis secularis, in cuius territorio res illæ sitæ sunt.

1224 3. Per hoc, ubi ex legitimè prescripta consuetudine Prælati Ecclesiastici non permittuntur res Ecclesiarum extra territorium Principis alienare in aliud, non subditum, sine consensu Principis, nihil sequi contra c. Consultissimo. Nam per hoc, quod debeant requirere consensum Principis, non sit, quod profiteantur, sè à Laicis, tanquam superioribus, ea bona tenere; aut quod eos perpetuo, vel ad tempus longum Patronos, & Advocatos constituant, ceterum occasionem enim huic constitutioni dedit ille casus, quo quidam Prælati, & Rectores Ecclesiarum oppresi contra opprimentes invocabant Nobiles, & potentes ad se defendendos, constituendo eos advocatos, vel defensores Ecclesiarum suarum, & honorum, ac jurium earundem; & præterea illi sibi vindicabant, ius quoddam Dominii, & advocationes in Ecclesias, & earum bona sibi submissa seu subjecta. Quare in Concilio Lugdunensi prohibitum fuit Prælati, & Rectorebus Ecclesiarum, ne Ecclesias, vel bona immobilia, & jura earum talimodo submittant, seu subjiciant Laicis, ita ut ab ipsis de novo tanquam Dominis, & Advocatis ea recognoscant: at per hoc, quod in alienatione ceteroquin jure Ec-

clesiastico licita, simul indigeant consensu Principis, consuetudine prescripta, quando in exterum ea transferre volunt, nihil tale contingit: ergo.

§. 10.

De juramento non alienandi res Ecclesias.

Cum in certis Ecclesiis Prælati communiter jurare debeant de bonis suis Ecclesiae non alienandis, inconsulto summo Pontifice, queri potest 1. an iurans bona Ecclesiae non alienare, peccet contra hoc juramentum non alienando dominium rei directum; sed tantum utilile, vel pignorando. Covarru. 2. variar. c. 16. n. 2. negat; quia in odiosis est stricta interpretatio; Sic autem alienatio importat solam alienationem Domini directi; Sed probabilior est affirmativa; nam juramentum absolutè sumptum intelligendum est juxta qualitatem materiae, supra quam cadit: Materia autem hic, supra quam cadit juramentum, est alienatio latè sumpta per n. 1156. & importat etiam alienationem pignoracione, feudo, n. cit. dictum est: ergo. Sic Panormit. in c. Intellecto, de jure jur. n. 10.

Querri potest 2. an juramentum, quod communiter faciunt Prælati, non alienandi ulla bona Ecclesiae, nisi Pontifice consulto, intelligatur etiam de alienatione alias iure permitta: Affirmativa sequitur Azor p. 2. l. 9. c. 14. 9. cum aliis Castropalaus tamen p. 2. de Reverentia debita Ecclesiasticis d. unic. p. 15. à n. 4. tuerit negativam, & docet, illud intelligi de alienatione illicita, & contra formam juris. Ratio hujus est 1. quia Prælatus non obstante tali juramento, etiam inconsulto Pontifice licet alienat res inutiles Ecclesiae. Deinde, quia juramentum non alienandi res Ecclesiae primum, intelligitur solum de alienatione prohibita: ergo etiam juramentum non alienandi inconsulto Pontifice. Antecedens etiam tenet ipse Azor cit. l. 9. c. 1. q. 17. quia juramentum de materia juris intelligitur juxta terminos juris: ergo etiam juramentum de non alienando.

288 Tract. in Lib. III. De retal. Quæstio XIII.

alienando, *inconsulto Pontifice*, intelligi debet de non alienando in illis casibus, in quibus consensus Pontificis de jure requiritur; juxta Extravag. *Aubieuse*: at per hanc non requiritur in casu alienationis jure permisæ, nisi sit ex illis, de quibus n. 1156. nec ubi specialiter, ultra justam causam, & formam juris, de jure exigitur, prout etiam colligitur ex Constit. Urbani VIII. relata n. 1158, ubi expresse prohibet omnem alienationis speciem inconsulto Pontifice; clare tamen excipit casus à jure permisso, ad coque illas tantum alienationes irritas decernit *inconsulto Pontifice* factas, quæ jure permisæ non sunt; sed factæ cum iusta causa, & juris solennitate jure permisæ sunt exceptis illis, de quibus dictum est n. 1164. ergo.

1227 Dices 1. juramentum aliquid debet operari; si autem ad solas alienationes prohibitas extenderetur, non appareat cuius utilitatis sit. 1. id posse instari in aliis contractibus; ubi debitum ex contractu, eriam secluso juramento, licet non negabile, firmari potest juramento; quia scilicet vinculum juramenti firmiores reddit in observando promisso Prælaturam, ut magis, ac studiosius curet ea, quæ observanda sunt ex forma juris; hanc autem firmitatem non habet secluso juramento; & quamvis negari non possit, illud juramentum extendi posse ad alienationes quascunque, ut cautius, & consultius siant, de facto tamen sic extensem non esse, constat ex probationibus factis.

1228 Dies 2. in Extravag. *Ambitiosa* de rebus Eccles. non alienand. statuantur poenæ adversus eos, qui inconsulto Romano Pontifice, aut contra illius constitutionis prescriptum tenorem, res Ecclesiæ alienaverint: ergo solus defectus *consultationis Pontifica* sufficit ad incurendas poenæ, tametsi servetur præscriptus ordo, appositus in dicta constitutione; quia ad incurendas poenæ vel defectus Consultationis, vel defectus aliquujus conditionis requitæ, sufficit, siquidem sub disjunctione apponitur, & ad disjunctivam sufficit unam partem esse veram, ex I. *Plerumque*. ff. de jure dotium. c. *in alternativis*, de Reg. juris in 6.

1229 Ante responsonem not. consensum

Romanum in illis duntaxat casibus alienationum exigi juxta extravag. *Ambitiosa*, in quibus de jure exigitur *tractatus*, & *consensus Prælati*; illis enim conditionibus voluit Paulus III. consensum Pontificium superaddi; non autem alius, quæ nullum tractatum, nullum superioris consensum, nullam juris solennitatem exigit; quibus positis: 1. dato anteced. dist. conf. ergo solus defectus consultationis Pontifica sufficit ad incurendas poenæ, ubi ea requiritur; 2. ubi ea non requiritur, N. conseq. quia sic ejus omissione non importat culpam; at solū requiritur in alienationibus illicitis, nimirum ubi tractatus, & consensus superioris de jure requisitus omittitur. Ergo.

Ex his deducitur, quod juramentum, 1230 de quo in præsens, probabilius comprehendat illicitas tantum alienationes, & factas contra formam juris; ratio sumitur ex n. 1226. & confirmatur 1. quia jurans non infundare bona Ecclesiæ in inconsulto summo Pontifice, non intelligitur de feudo dato, & ad Ecclesiam devoluto: quia hic modus est per se licitus; sed, de nova feudi datione, quæ illicita est. 2. Prælatus jurans perpetuo in Ecclesia commoraturum, non obstante illo juramento potest abesse ex causa necessitatis, vel utilitatis Ecclesiæ. Quia juramentum factum in materia juris, ad juris terminos restringi debet: Ergo juramentum factum de non alienando, nisi consulto Romano Pontifice, intelligi debet de non alienando in illis casibus, in quibus Romanus consensus à jure postulatur.

Deducitur 2. alienationes rerum immobiliarum, aut mobilium pretiosarum factas nulla existente honestâ causâ ex affignatis n. 1185, illicitas esse, consequenter contra juramentum, si quod præfudit alienans de non alienando; sequitur ex n. præced. nam ubi honesta causa non est, saltem in cognitione operantem regulante, actus honestari non potest honestate virtutis; cum ad hoc requiratur, ut fiat ex fine virtutis, cuius honestatem operans querit; quod enim non est, nihil operatur; adeoque nec honestatem in actu refundit. Ex quo ulterius sequitur, requiri, quod causa honestans alienationem (v. g. evidens Ec-

Ecclesiæ necessitas, vel utilitas) tunc existat, cum alienatio fit; ac id debent constare, cum de alienatione facienda Capitulariter tractatur, ut Capitulares licet in eam consentiant.

1232 Deducitur 3. iura, quæ alienationem rerum Ecclesiasticarum prohibent, intelligi solum de illa, quæ continent translationem dominii directi, vel utilis in alium; hinc probabilius est, sub alienatione prohibita non venire consumptio nem, vel transmutationem unius rei in aliam. Unde licitum est beneficiato ex calice vetusto, Ecclesiæque non necessario, crucem necessariam fabricare; ex oliveto antiquo, & ferè inutili, vineam facere; quia non est alienatio, sed optima bonorum Ecclesiæ administratio. & ita colligitur ex Navarro l. 3. Consil. conf. 6. Rodriguez. tom. 1. qq. regul. q. 27. art. 4.

1233 Deducitur 4. solennitates, à jure statutas, solum desiderari in alienationibus rerum immobilia, & mobilia pretiosarum, quæ servando servari possunt, constat ex juribus alienationem prohibentibus jam allatis in principio à n. 1157. Quare pro alienatione rerum mobilium, quæ servando servari non possunt, nulla opus est juris solennitate, ut habetur c. Nulli, h. t. Clem. 1. eod. Extravag. Ambitiosa, de qua supra. Idem est de rebus modicis, & Ecclesiæ parum utilibus. arg. c. Terrulas. 12. q. 5. Quæ porro res dicantur modica, ac Ecclesiæ parum utilis? Quaranta, Barbosa, Riccius, & alii apud Castropalaun de Reverentia debita Eccles. d. unic. p. 15. n. 8. censent, relinquendum arbitrio prudentis, considerato tempore, ac loci confuetudine. Bonacina vero ibidem censet, quæ valorem 10. aureorum non excedunt, modicas reputandas esse.

1234 Ex hoc deducitur 5. Eum, cui integræ rerum Ecclesiæ administratio commissa est, posse donare, vel alio modo alienare illa, pro quibus n. 1233. diximus non requiri solennitates juris, si ei visum fuerit, fore utile Ecclesiæ, vel aliis piis operibus, sic Glossa in c. Nulli. V. immobilium; ac Panormit. ibid. n. 8. & alii; quod etiam intelligitur de rebus modicis, & Ecclesiæ parum utilibus;

Tom. III.

Sic Castropal. cit. d. unic. p. 15. §. 2. n. 8; quia præsumi potest, quod Ecclesia non velit administratorum rerum Ecclesiasticarum ita rigidè tractare; sic Molina cit. d. 468. vers. licet predicta solennitates; Aloysius Riccius in praxi fori Ecclesiastici, decif. 39. in prima edit. & resolutione 306. in 2. edition. Mascarlus de Probat. conclus. 277. n. 12. Quaranta in Summa Bullar. V. alienatio n. 41. Sed not. dicta procedere, de rebus modicis, parum Ecclesiæ necessariis, ac ex fine piis operis, seu virtutis, bonum Ecclesiæ spectantis; quæ omnia spectant eum finem, qui petit ejusmodi largitiones fieri ex fine virtutis, boni Ecclesiæ, proportionaliter ad finem, non prodigè, non inconsideratè, non amore privati commodi, non fine politico politiæ prava.

§. II.

*An solennitates juris necessariae
sint in cessione juris, vel rerum
Ecclesiasticarum per-
mutationibus?*

IN hac quæstione considerari potest vel jus acquirendum, vel jam acquisitum in re cedenda, vel permundanda. Pro resolut. not. 1. quæstionem non procedere de cessione, vel permutatione jure naturali, vel divino; sed tantum Ecclesiastico prohibitâ, juribus hactenus allatis; 2. alienationem dictis juribus prohibitam etiam latè sumptam, non venire sub prohibitione illorum, nisi translativam alicujus juris in alterum, quod prius Ecclesia competit, sive sit dominii pleni, seu perfecti; sive solum imperfecti, quale est dominium solum utile, &c. 3. sermonem esse solum de rebus immobiliis, aut mobiliis pretiosis, & servando servari aptis, prout ex hactenus dictis colligi potest; quibus positis:

¶. Res Ecclesiæ, ab eod. jam posses-
tas, vel sub ejusdem dominio jam con-
stitutas (in quibus scilicet jam habet jus
acquisitum) sine dictis solemnitatibus
alienari non posse; secūs, sicut res, in
Oo qua